

BUTLLETÍ ELECTRÒNIC DE LA SOCIETAT CATALANA DE CIÈNCIA-FICCIÓ I FANTASIA

Novembre - Desembre 2006. Número 01

Salutació

Set anys després

Teniu davant dels ulls, a la pantalla, el primer número del nou butlletí de la Societat Catalana de Ciència-ficció i Fantasia. Set anys després que, l'octubre de 1999, vam editar el darrer de la primera etapa, en format de paper.

Ara tornem, en format electrònic, i amb una nova estructura i noves prestacions. En tot aquest temps molts han trobat a faltar, com nosaltres, aquest òrgan de comunicació que servia per a parlar de la nostra ciència-ficció i que, des d'una òptica catalana, també ens apropava tota mena d'informacions i opinions d'arreu referides a la ciència-ficció i la fantasia.

Des que vam arrencar el que podem anomenar la segona fundació de la SCCFF hem pensat com podríem recuperar el butlletí, fins que finalment ara el podem tornar a posar en circulació. Set anys després. De la mateixa manera que a la novel·la de Dumas —ell els recuperava vint anys després; nosaltres pel forat de cuc hem fet dreuera— els mosqueters tornaven amb la mateixa empena i el mateix entusiasme, ara el butlletí torna amb la il·lusió i l'energia renovades, però amb la mateixa idea inicial: ser una eina de servei per a la societat cienciaficcionària de totes les terres de llengua catalana.

Així, ara la pàgina web de la SCCFF quedarà alliberada de la funció de suplència de noticiari, que ha fet durant aquest temps, i podrà dedicar-se a reflectir l'activitat de la societat i a oferir la informació i la documentació de fons, sense la urgència de l'actualitat. D'altra banda, el butlletí, tal com oferirà les novetats de les diverses seccions, està obert a rebre tota mena de col·laboracions que encaixin dins les seves característiques.

Aquí el tenim, doncs. El butlletí és vostre.

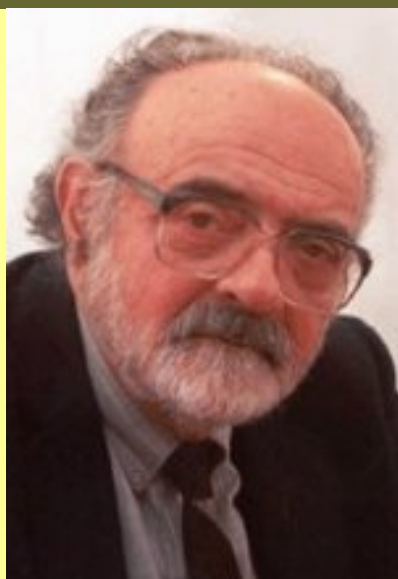
La Junta de la SCCFF

A la foto, la Junta (amb l'excepció de la fotògrafa, hàbilment amagada darrere la càmera) en plena i fructífera feina. La decisió de fer el Butlletí es va prendre després del dinar, a la sobretaula al patí de l'Ateneu. D'esquerra a dreta: Àfrica Rubiés, Isidor Bernabé, Toni Segarra, Antoni Munné-Jordà i Rosa Fabregat. La fotografia és de la Bea Puig.

NOTÍCIES

MOR JORDI SARSANEDAS.

El Premi d'Honor de les Lletres Catalanes de 1994, Jordi Sarsanedas, va morir el dijous 16 de novembre a Barcelona a l'edat de vuitanta-dos anys. Poeta, narrador, traductor i activista cultural, ha estat una de les figures clau de les lletres catalanes de la segona meitat del segle XX. La seva obra literària s'ha anat bastint entre el somni i l'al·legoria, amb contínues influències dels corrents que expliciten la crisi dels valors socials i morals de la societat contemporània (tot allunyant-se del principi del realisme social).

Jordi Sarsanedas s'havia apuntat a primera hora a la secció de CF de l'AELC, i va

ser soci de la societat. Quan va ser el president de l'Ateneu Barcelonès, sempre ens va afavorir i no ens va faltar lloc per a fer reunions i assemblees. Va ser a la taula inaugural de l'encontre de Vilanova, el 1997, com a degà de la Institució de les Lletres Catalanes. I sempre va ser un amic.

LLIBRES EN FORMAT ELECTRÒNIC.

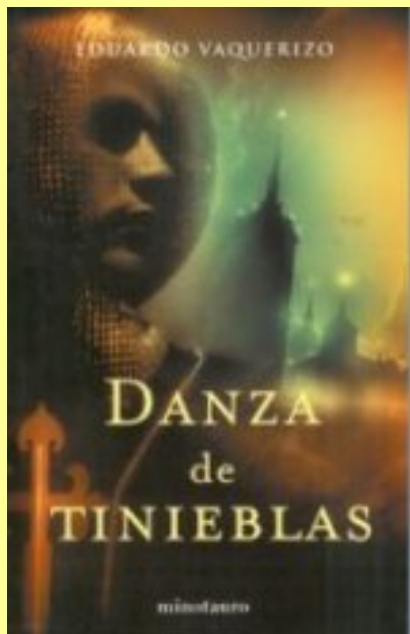
A la web LibrosCIFI.com es poden trobar llibres, en castellà, clàssics de ciència-ficció en format pdf que es poden baixar de manera gratuïta. De moment hi ha llibres d'Isaac Asimov, Alfred Bester, Ray Bradbury, David Brin, Frederic Brown, John Brunner, Orson Scott Card, Arthur C. Clarke, Philip K. Dick, Philip J. Farmer, Joe Haldeman, Harry Harrison, Robert A. Heinlein, Frank Herbert, Aldous Huxley, Daniel Keyes, Henry Kuttner, Ursula K. Le Guin, Fritz Leiber, Walter M. Miller, Larry Niven, Frederik Pohl, Keith Roberts, Clifford D. Simak, Norman Spinrad, Olaf Stapledon, George R. Stewart, Theodore Sturgeon, Kurt Vonnegut, H.G. Wells i John Wyndham. Podeu accedir a la seva pàgina [clicant aquí](#).

HA MORT JACK WILLIAMSON.

L'autor de *Los humanoides* (1948), que havia obtingut els premis Hugo i Nebula l'any 2000 per la seva novel·la curta *The Ultimate Earth* (2000), ha mort a Mèxic a l'edat de 98 anys. La seva darrera novel·la, *The Stonehenge Gate*, va ser publicada l'any 2005.

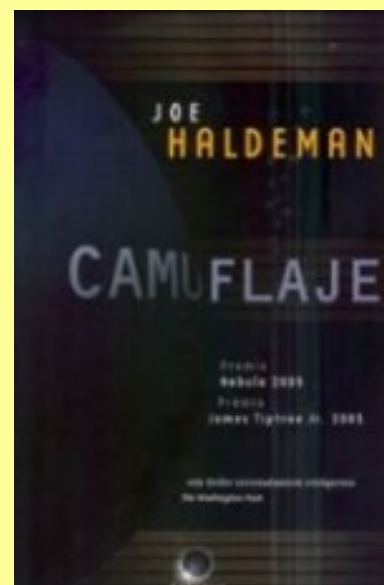
PREMIS IGNOTUS 2006.

A començament d'aquest mes de novembre ha tingut lloc a la localitat sevillana de Dos Hermanas la reunió anual de la *Sociedad española de ciencia ficción, fantasía y terror*. En el sopar que es fa habitualment s'han lliurat els guardons als guanyadors del premis Ignotus. El premi a la millor novel·la ha estat per a *Danza de tinieblas* d'Eduardo Vaquerizo; el de la millor novel·la curta per a *La traición de Judas* de Joaquín Revuelta i el del millor relat per a *Días de otoño* de Santiago Eximeno. Podeu trobar una relació completa de l'acte a [BEM on LINE](#).

NOVA COL·LECCIÓ DE CF.

Amb el nom de "Libros de Atril" l'editorial barcelonina Omicron treu al mercat una nova col·lecció de ciència-ficció. Els dos primers números publicats són *Camuflaje* (Camouflage; 2004) de Joe Haldeman i *Infiltrado* (Inside Job; 2005) de Connie Willis.

PREMI MIASMA.

Norma Editorial ha creat el primer Premi Miasma de relats de terror i ciència-ficció. El termini de presentació acaba el 31 de desembre d'aquest any. Podeu llegir les bases [clicant aquí](#) per anar a la web de Norma Editorial.

LLIBRES

Montserrat Julió, *Memòries d'un futur bàrbar*.

Col·lecció Ciència-ficció, número 19. Pagès editors, Lleida, 2006.

MEMÒRIES D'UN FUTUR BÀRBAR és una novel·la de ciència-ficció escrita fa més d'un quart de segle l'acció de la qual té lloc en un futur proper. Això planteja un problema quan es compara amb el que ha passat en realitat.

Diguem per començar que la novel·la planteja una situació que ha estat tractada ja moltes vegades per la literatura: el final de la vida en el nostre planeta. L'habilitat, però, de l'autora és haver ideat un motiu que no havia estat mai tractat. Hem vist tractar el tema com a conseqüència de catàstrofes naturals —cometes que s'estavellen contra la Terra, envelliment del Sol, avenç d'altres espècies nocives per als humans— o provocades per la mà de l'home —guerres bacteriològiques o nuclears, augment del nivell del mar per

l'escalfament del planeta, radioactivitat. Causes, totes aquestes, que provoquen finals traumàtics i relativament ràpids. La novel·la de la Montserrat Julió, almenys que jo recordi, deu ser de les poques, si no l'única, que proposa un final lent, trist i tranquil. Un final tan simple que sorprèn que no hagi estat utilitzat altres vegades: el mamífers, senzillament, perden la seva facultat reproductiva. Això fa que no neixin ni éssers humans ni cap mena d'animal dels que constitueixen el percentatge més alt de la nostra font d'alimentació.

En aquest escenari, Barcelona és pràcticament una ciutat deserta. Els pocs habitants, cada cop més vells, emigren cap a zones on sigui més fàcil trobar aliments. Quasi tot el que considerem bàsic per a una civilització tecnològica ha deixat de funcionar: el diner ha deixat de tenir sentit i es recupera l'intercanvi com a base de l'economia; no hi ha cap mena de transport mecanitzat, excepte els afortunats que disposen d'una bicicleta; no hi ha subministrament elèctric i per tant no funcionen ni aparells electrodomèstics ni màquines, amb les conseqüències que això representa per al consum. Algunes professions —mestres, ginecòlegs...— han deixat de tenir clients i, per tant, desapareixen.

La novel·la, narrada en primera persona per un metge que es veu obligat a exercir els oficis més inversemblants, transcorre en dos temps diferents que es van alternant: el del començament i el del final del desastre.

El pas dels anys des que va ser escrita fa que la novel·la caigui en inexactituds que, si bé desmenteixen els fets actuals, no li resten cap valor literari. És clar que ara ja no hi ha pessetes, la guerra de Vietnam és un record llunyà, la Unió Soviètica ha desaparegut i els atemptats de l'IRA a Londres han deixat pas als d'altres conflictes en d'altres llocs. Malgrat tot segueix havent-hi sequeres que maten poblacions i gent que mor de fam. Afegim-hi que algunes de les previsions de futur fetes per l'autora quan, recordem-ho, encara Franco era viu, són avui una felicitat a casa nostra: abolició de la pena de mort, existència d'un sistema democràtic, possibilitat de divorci i, en determinats casos, d'avortament. D'altres, encara esperen.

MEMÒRIES D'UN FUTUR BÀRBAR és una novel·la absolutament recomanable que deixa palès que la CF pot ser alguna cosa més que una aventura de marcians. El fet que la seva autora hagués hagut d'exiliar-se quan tenia deu anys, per ser d'una família perdedora en una guerra civil, es nota per la sensibilitat que demostra cap als més dèbils. I, a més a més, s'agraeix.

T.S.

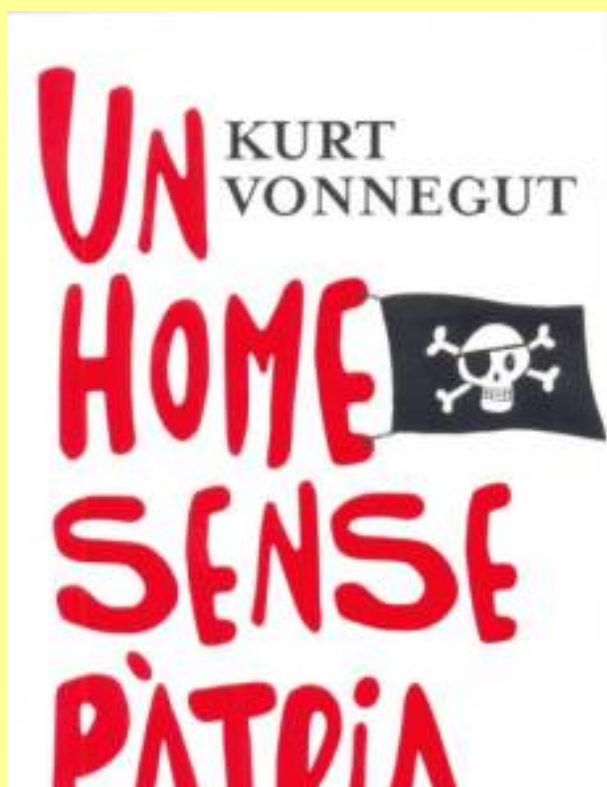
Pagès editors ha reeditat *Successimultani* de Manuel de Pedrolo, una de les seves novel·les de cf més interessants, que es va publicar per primera vegada el 1981 a Laia i després el 1991 a la col·lecció "2001" de Pleniluni.

A la contraportada del llibre podem llegir que a "Successimultani", la Jordina ha après del seu pare a viatjar en el temps. Això només és possible de fer-ho cap a un passat anterior a la naixença; d'una banda, perquè un no pot coincidir amb un mateix –el present – i de l'altra, perquè l'esdevenidor encara no existeix -el futur. A partir d'aquesta idea inicial, la novel·la narra i a la vegada esmena la nostra història recent. La vida diària i la lluita constant d'uns personatges que ens són propers hi queda reflectida amb imaginació i amb rigor, amb ràbia i amb tendresa, però també amb intriga i amb sensualitat.

Escrita l'any 1979 ens mostra una Pedrolo capaç de construir amb èxit una història dins el gènere de la ciència-ficció.

Kurt Vonnegut, *Un home sense pàtria*.

Tr. Joan Solé. Columna, Barcelona, setembre de 2006.

Kurt Vonnegut havia tingut una concessionària de cotxes Saab i, com explica al seu darrer llibre, «el Saab era un cotxe suec, i crec que el meu fracàs com a venedor fa tants anys explica el que altrament hauria quedat com a profund misteri: per què els suecs no m'han donat mai el Premi Nobel de Literatura».

Kurt Vonnegut va publicar *Un home sense pàtria* el 2005, quan ell feia vuitanta-tres anys, i continua demostrant que és un gran mestre de la literatura que pot escriure més de cent cinquanta pàgines, i fer-se llegir amb plaer, sense la nosa de l'argument, només pel gust de reflexionar lliurement sobre tot de coses.

Un crític literari diria que *Un home sense pàtria* és un llibre polièdric, que dóna la visió contemporània de la realitat fragmentada: la veritat és que és un aplec de reflexions i d'articles, bàsicament publicats a «In These Times» de Chicago, completats amb dibuixos i poemes i alguna nota escrita expressament per a acabar de tancar el llibre. També ens hi explica per què el consideren un escriptor de ciència-ficció i no un escriptor de debò: «Vaig arribar a la conclusió que era perquè escrivia sobre tecnologia, i la majoria dels millors escriptors nord-americans no en saben un borrall, de tecnologia.» Opina sobre lectures: «I tinc per tifa tothom que no ha llegit el millor relat breu nord-americà, que és *Esdeveniment al pont del riu de l'Òliba* d'Ambrose Bierce.» Parla sobre la vida i quan pregunta al seu fill de què va, la vida?, li respon: «Pare, som aquí per a ajudar-nos els uns als altres a passar per això, sigui el que sigui.» I sobre la mort («si algun dia moro, Déu no ho vulgui»), a propòsit de la d'Asimov, i com va fer riure el públic en el servei oficiat en memòria del seu amic.

I així anar fent, que diria Vonnegut mateix, «un dels millors escriptors contemporanis», com afirma Graham Greene a la contracoberta.

I en aquest llibre encara ho demostra.— A.M.J.

CINEMA

El perfum. Història d'un

assassí de Tom Tykwer

S'ha estrenat en català el film de tema fantàstic *El perfum* (a Barcelona, una sala en català de les disset on es passa el film), una coproducció entre Alemanya, França i en bona part Catalunya (el Julio Fernández de Fílmox), que també n'és l'escenari principal (sobretot Barcelona, Girona i el castell de Figueres). El doblatge sona prou bé i la interpretació i l'ambientació són força correctes, de manera que és un film de bon veure. De tota manera, deixa amb una certa sensació insatisfactòria, producte de la mateixa indefinició de la novel·la original. Arrenca com un film «de qualitat» amb bona ambientació, passa cap al tema fantàstic de la magnífica idea d'arrencada: la anormalitat de Jean-Baptiste Grenouille, un personatge que no desprèn cap olor però és capaç de destria-les i seguir-les totes. Continua con un bon film de terror, a partir també de la bona història novel·lística, amb la sèrie de crims de noies cercant el perfum sublim. I aquí val la pena destacar la versemblant mostració de la tecnologia dels adobadors i els perfumistes al segle XVIII. Al moment de l'epifania de Grenouille, quan amb el seu perfum desperta l'amor i el fervor de les masses, sembla que vulgui anar cap a la línia de l'expressionisme alemany quan alertava sobre la seducció del feixisme, i fa un gir cap avall amb l'apoteosi negativa del personatge, devorat pels miserables en una eucaristia caníbal. Més que una emoció que ens atrapi i ens arrossegui, doncs, deixa la sensació d'una juxtaposició de camins vàlids però no sempre coherents. De tota manera, benvinguda sigui aquesta nova passa de la nostra integració europea.— A.M.J.

Hijos de los hombres

d'Alfonso Cuarón

HIJOS DE LOS HOMBRES, basada en una novel·la de P.D. James, és una bona pel·lícula de ciència-ficció encara que no sigui una obra plenament aconseguida per culpa d'un guió que deixa penjades més d'una de les coses que suggereix.

El seu director, que va obtenir per aquest film el premi Llanterna Màgica a Venècia, es confirma com un dels realitzadors més innovadors del cinema comercial del moment.

La pel·lícula comença als carrers de Londres en un futur no gaire llunyà en què els immigrants qualificats d'il·legals s'han convertit en un veritable problema per a les autoritats, que han anat adoptant mètodes cada cop més expeditius per defensar el benestar privilegiat dels qui gaudeixen de la ciutadania britànica.

No se sap per quina causa la població s'ha tornat estèril i fa ja divuit anys que no hi ha naixements. Per aquesta raó, quan una noia negra està prenyada, una fracció d'il·legals volen utilitzar el nadó com a estandard revolucionari, mentre que d'altres més pendents del devenir de l'espècie humana volen portar al nadó a un lloc on pugui créixer amb garanties de supervivència.

La pel·lícula té alguns moments realment impressionants per la violència i la crueltat adreçades als més desafortunats, que són tractats pitjor que bèsties. És magnífic el personatge interpretat per un Michel Caine desconegut i genial.

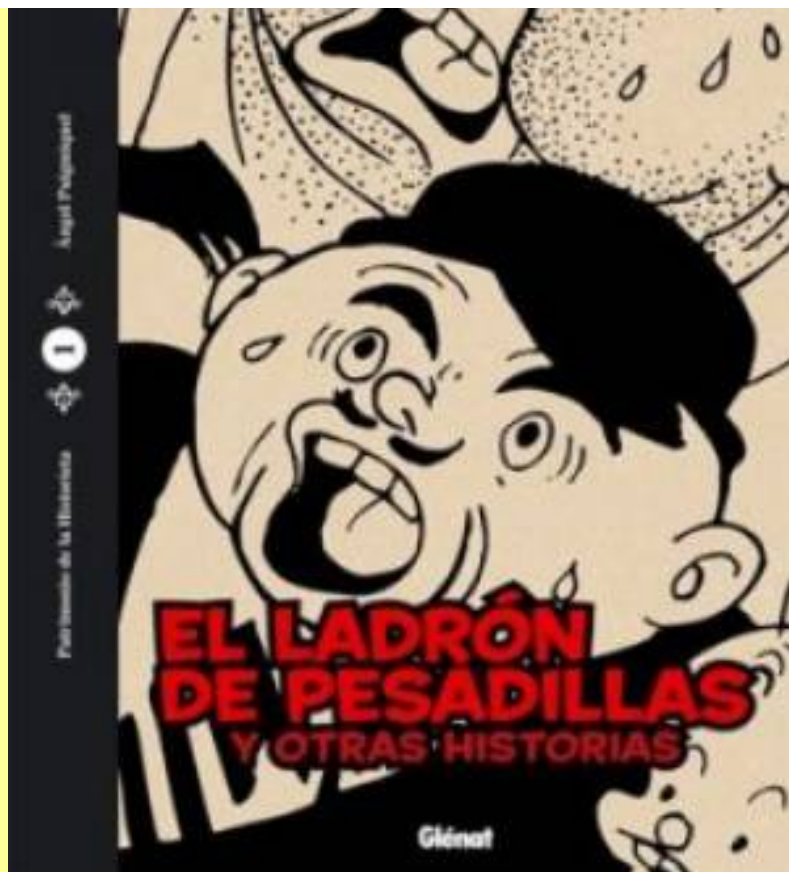
T.S.

CÒMIC

**ÀNGEL
PUIGMIQUEL UN**

AUTOR DESCONEGUT

Al-leluia!

Sempre que tinguem l'oportunitat de fer-ho insistirem en la necessitat de seguir l'exemple dels editors francesos i recuperar de manera digna els nostres clàssics. Alguna cosa s'ha fet fins ara, encara que hagin estat algunes de les sèries molt populars i conegudes com EL CAPITÁN TRUENO, EL JABATO i alguna més.

Ara, però, Glénat ha fet un pas endavant i ens obsequia amb una obra mestra del còmic hispànic, difícilíssima de trobar i, per tant, ignorada per les generacions joves. Es tracta d'algunes de les millors historietes d'Àngel Puigmiquel publicades a la revista "Chicos" entre els anys 1945 i 1948. Puigmiquel (Barcelona, 1922) és un dibuixant autor d'una obra limitada en quantitat però immensa en qualitat.

Sempre lamentarem que les circumstàncies el fessin escollir el camí de l'emigració i d'abandonar el món de la historieta, que no va recuperar ni a la tornada a casa. Malgrat tot ens ha proporcionat una bona quantitat d'historietes d'humor d'una sola pàgina, les excel·lents aventures de PEPE CARTER Y COCÓ o la seva obra mestra El ladrón de pesadillas, que presenta el llibre de Glénat amb el muntatge de l'autor i l'original que es va publicar al seu moment.

Només per gaudir d'aquesta obra ja valdria la pena pagar els 24 € que costa, però per a qualsevol estudiós del còmic hi ha dos valors afegits: el documentat i

emotiu pròleg d'Antonio Martín sobre l'autor i l'excel·lent anàlisi que fa Salvador Vázquez de Parga com a epíleg. Com diu Vázquez de Parga, Puigmiquel uneix "una perfecció tècnica i artística poques vegades igualada, amb un savi maneig dels recursos de la imatge i una insuperable utilització del llenguatge historietístic". La seva obra, plena de fantasia, barreja de manera adequada l'humor amb un clima de misteri i terror que el defineix com un mestre del suspens. Afegim-hi, a més a més, una narració gràfica, una planificació i un muntatge absolutament moderns i molt avançats respecte al que era corrent a la seva època.

Repetim de nou: Al-leluia!

Tant de bo l'èxit de vendes que es mereix animi Glénat a continuar per aquesta línia.

Toni Segarra

JOCS

THE BABYLON PROJECT

T'agrada "Babylon 5"? Sempre has volgut estar a la Batalla de la Línia, o intentar destruir una nau Ombrà? "The Babylon Project" és la resposta.

I què és “The Babylon Project”?: un simulador espacial centrat en l'univers de la sèrie “Babylon 5”. Basat en el conegut motor gràfic del “Freespace 2”, “The Babylon Project” et permet pilotar diverses naus (entre les quals el famós Starfury, de la Terra), en un entorn tridimensional on trobes tots els elements de la famosa sèrie de televisió: la mateixa estació “Babylon 5”, les naus de l'Aliança Terrestre, els Centauri, els Narns, les Ombres... Pots volar en missions individuals (atacs contra estacions ocupades per les forces d'en Clark, lluitar contra naus Centauri en la guerra posterior a la de les Ombres...), o endinsar-te en diverses campanyes: la guerra Terra-Minbari, la lluita contra els pirates... També pots crear les teves pròpies missions, amb un potent editor inclòs al joc.

La sensació d'immersió és total, ajudat per uns més que acceptables gràfics, i un so espectacular, que reflecteix perfectament el que vèiem per televisió. I el millor de tot ho deixo per al final: aquest joc ha estat desenvolupat per un grup de fans de la sèrie, I **ÉS TOTALMENT GRATUÏT**.

Per a donar més emoció, no diré on el pots trobar, però si estàs llegint aquestes línies, estàs prou capacitat per a trobar-lo amb els teus propis mitjans.

”The Babylon Project”, la millor esperança per a la pau..., i un gran joc.

Isidor Bernabé

RELAT

LA MÀQUINA DEL TEMPS d'Àfrica Rubiés

Aquell vespre, el professor i jo ens havíem quedat fins tard preparant els papers per a la conferència de l'endemà. L'edifici de la universitat era pràcticament desert, i només quedava il·luminat per la llum dels fluorescents que hi havia encesos en els pocs despatxos ocupats. Va ser llavors que van entrar. N'eren tres: un home rodanxó que duia posat un abric de pell i una maleta a la mà, una senyora semblantment abillada i un noi alt amb cara de babau que, per l'aspecte,

devia ser una mena de guardaespalles. No era el tipus de gent que hom s'espera trobar en un despatx universitari, però el que feia la situació més pertorbadora és que el jove ens estava apuntant amb una pistola.

-És vostè el doctor Farrell? -va engegar el panxut.

-Sóc jo mateix -va respondre el sorprès professor-, però em pot dir què hi fan vostès, aquí? I per què duen una pistola?

L'home va fer aleshores un senyal a l'enze perquè abaixés l'arma, alhora que deia:-Miri, no tinc gaire temps per donar explicacions. Suposo que saben qui sóc jo, no?

En veure la nostra expressió de summa ignorància, la dona va intervenir:-El meu marit és el senyor Josep Faus, i és un industrial molt important. Aquest nom sí que em sonava pels diaris: havia aparegut en una sèrie d'escàndols relacionats amb el món de les finances, la política i l'esport. De fet, segons recordava, estaven a punt de ficar-lo a la presó.

-Deixem-nos estar de presentacions. Au, digui'm on és la màquina.

- Quina màquina?

-La màquina del temps que va inventar vostè i que va sortir per la tele. Ara no em negarà la seva existència -va dir en Faus amb un descortès gest d'impaciència.

-Escolti, senyor meu, jo no tinc per què donar comptes a ningú sobre la meva feina, i no sé qui li ha donat el dret de molestar-nos d'aquesta manera.

En aquell moment, el noi alt va tornar a apuntar la pistola cap a nosaltres.

-Això és el que em dóna dret -digué l'industrial-. I tinc molta pressa, així que ja podem anar-hi anant.

-Suposo que no la farà malbé, oi?

-És clar que no! L'únic que volem es fer-la funcionar.

-Però encara està en període de proves...

-Que calli, collons! -va etzibar el perdonavides del cap rapat.

-Tranquil, Paco. I no agafis la pistola amb tanta força, que encara tindrem una desgràcia. I ara, si volen fer el favor d'engegar aquesta fotuda màquina...No vam

tenir més remei que fer-los passar a l'habitació interior, on es trobava el prototip. Es tractava d'una cabina de la mida d'un armari, amb les parets de titani completament llises. Els controls es trobaven en un plafó adossat a un ordinador. Allà ens vam aturar, però davant dels gestos peremptoris del tipus de la pistola, ens vam posar a treballar amb afany. Jo em vaig encarregar d'engegar el programa informàtic que controlava tot el procés, mentre que el professor Farrell va iniciar els protocols de funcionament de la màquina. Mentre premia botons i observava els LED de colors verd, taronja i vermell, es va prendre la molèstia d'oferir aquella gentussa una sèrie d'explicacions elementals: -No sé fins a quin punt coneixen la teoria del temps, però...

-Ara no estem per teories. L'únic que volem és desaparèixer d'aquí una temporada fins que no s'aclareixin les coses -va grallar en Faus mentre s'eixugava la suor del front amb un enorme mocador.

-Podem triar l'època? -va preguntar la senyora-. A mi m'agradaria l'antiga Roma, amb els emperadors i tot això...

... però és essencial comprendre els seus principis fonamentals -va continuar el professor sense immutar-se-. Com vostès ja deuen saber, el temps es pot representar com una fletxa que va cap endavant. De fet, el temps no és res més que un univers de probabilitats: el futur és un conjunt infinit de variables, mentre que és en el moment present que aquestes variables s'instancien i esdevenen una realitat. A partir d'aquest punt, allò que era possible s'ha esdevingut i ja no podrà tornar a ser. El passat és opac i no es pot alterar de cap manera, perquè ja no existeix.

Aquesta magnífica exposició de la teoria del temps hauria servit per iniciar una conferència adreçada al gran públic. Llàstima, perquè l'expressió que gastaven els nostres oients era tan estòlida com la d'una estàtua del període arcaic de l'Antic Egipte malmesa pel temps. Com si m'hagués endevinat els pensaments, la digna senyora es va girar cap al seu home i li va preguntar: -Tu has entès alguna cosa, xato?

Vaig veure que en Faus començava a obrir la boca amb un gest d'impaciència i l'enze feia el gest d'alçar novament la pistola, així que vaig decidir intervenir: -El que vol dir el professor és que la màquina no pot de cap manera viatjar cap al passat, perquè el passat no existeix. És com un mocador de paper, que un cop utilitzat va a parar a les escombraries.

-I tant que existeix el passat! -insistia la dona. Conservem records, fotos, edificis...

-Són tan sols records. El passat no es pot canviar. La prova la tenim en el fet que

podem enviar un missatge al futur, però no al passat. L'un existeix, encara que no de forma tangible, però l'altre ja no. Que res, que ni l'antiga Roma ni l'era dels dinosaures, això ja s'ho poden treure del cap.

La desil·lusió de la dona era evident, però el seu marit, més pràctic, va decidir tallar la polèmica d'una vegada per totes, i va dir:-Molt bé, si no podem anar al passat, anirem al futur! L'únic problema és que el diner serà més car, però portem joies que sempre podem vendre.

-Les joies no, Josep, que són d'herència! -va grinyolar la dona.

-No pateixis, dona. Si els meus càlculs no em fallen, les meves inversions actuals hauran donat fruit en un futur no gaire llunyà. Posem deu vint anys? Vint? O cinquanta?

-Ai no, imagina't que ens trobem algú conegut pel carrer i ens reconeix. I si ens veuen els nens, i ells estan vellets i nosaltres no?

-Doncs ens plantem als dos-cents, i que no se'n parli més. Au, agafa la maleta que pugem. I vostè espavili, que és per avui! -va fer l'insigne estafador dirigint-se al professor.

Els nostres visitants es van agombolar dins la màquina, amb abrics i maletes i tota la pesca. Quan el sicari d'en Faus per fi va reaccionar i va intentar pujar, el seu amo el va fer fora d'una empenta: -Tu no, tros d'ase! Tu et quedes aquí vigilant-los. I procura que dintre d'un temps prudencial, posem tres anys, aquest senyor ens torni a casa. Si no, no cobraràs.

El programa d'arrencada ja s'havia completat amb èxit, i ara jo em vaig ocupar d'iniciar els protocols per programar el viatge, mentre que el professor es netejava les ulleres i parlava, no sense certa timidesa:-Abans d'acabar de fixar les coordenades, hi ha un parell de detalls que no sé si han quedat clars. En primer lloc, ja els he dit que els futurs possibles són infinits. És clar que n'hi ha de més probables que els altres, i si els deixo d'aquí a dos-cents anys, segurament es trobaran en el nostre futur tal com s'esdevindrà per a nosaltres, però sempre hi ha la possibilitat que apareguin en un món devastat per una guerra nuclear, o...

Ignorant el gest d'horror de la seva dona, en Faus va exclamar visiblement nerviós: -Miri, jo de probabilitats no hi entenc, i sé perfectament que això de la guerra nuclear és un invent dels ecologistes. El que vull és fotre el camp immediatament, abans no em trobin! Sap què vull dir, no? -va afegir mentre dirigia el cap envers la pistola que sostenia el ceballot que tenia com a esbirro.

-Perfectament, senyor -va dir el professor secament, mentre no parava de prémer botons. Però recordin el que els he dit abans, que...

-Que ja l'hem sentit, home! I acabem d'una punyetera vegada!

-Escolta, Josep, que no hem dit res als nens, i ens trobaran a faltar...

-Ja són prou grans per endevinar que ens hem anat a fer un llarg viatge, i que tornarem quan les coses estiguin més calmades.

Sempre recordaré aquells últims moments: la màquina va començar a vibrar i a fer un soroll estrident. En aquell instant vaig tenir la sensació que hi havia alguna cosa fora de lloc; aleshores em vaig girar i vaig captar una expressió molt estranya en el professor, com si estigués sota els efectes d'una emoció molt intensa, cosa que va confirmar les meves sospites. Al cap d'uns segons, es van tancar les portes i vam perdre de vista el matrimoni Faus: l'industrial semblava alleujat i cofoi a la vegada, com si trobés que marxar escopetejat perseguit per la justícia fos motiu d'orgull, però la seva dona, que fins llavors ens havia ofert invariablement una expressió de summa beneiteria, tenia la boca i els ulls esbatanats, de manera que tot el seu rostre s'havia transformat en una màscara de l'horror més absolut. Pobreta. Ella també se n'havia adonat, però ja era massa tard.

La rialla del professor em va treure de l'astorament: era una rialla com mai no li havia sentit, violenta i imparable. Amb la cara congestionada i les llàgrimes que li corrien galtes avall, es va anar doblegant cap endavant fins que al final no va tenir més remei que caure de genolls al terra i tapar-se la cara amb les mans.

-Idiotes! Són uns idiotes integrals! -sanglotava.

Jo també vaig començar a riure sense parar, en part encomanat de la reacció del professor i en part perquè la situació, tot i que patètica, tenia la seva gràcia. L'únic que no reaccionava era l'inútil del guardaespalles, que s'havia quedat palplantat al costat de la porta, amb l'arma abaixada i els ulls dirigint-se ara a mi, ara al professor, però sense esma de preguntar res. Finalment, es va decidir a parlar:-No sé què us fa tanta gràcia, però ja parareu de riure quan el senyor Faus torni d'aquí a tres anys.

En veure que el noi era tant o més imbècil que els seus amos, el professor es va dignar explicar-li la situació:-Que no ho veus? Encara no has entès que no es pot viatjar cap al passat? No cobraràs ni cinc perquè no podran tornar, ni d'aquí a tres anys ni mai! I el guardaespalles va passar a engruixir les files dels aturats de llarga durada.

© 2006 Àfrica Rubiés Mirabet